

ΜΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΣ.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀπριλίου μὴνός παράγεται, κατὰ τοὺς ἐτυμολόγους, ἐκ τοῦ λατινικοῦ aperire ἧτοι ἀνοίγειν, διότι τότε ἡ γῆ ἀνοίγει τοὺς κέλπους αὐτῆς καὶ κοσμεῖται, περιβαλλομένη ἀνθέων διάδημα. Ὁ μὴν δὲ οὗτος συμπίπτει πάντοτε τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος· οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον αὐτὸν ἀφιερωμένον τῇ Ἀφροδίτῃ, εἰκονίζοντες συμβολικῶς ἐν εἴδει ἀνδρὸς ὀρχουμένου ἐν ἤχῳ ὀργάνου. Ὁ Ἀπρίλιος ἦν ὁ δεῦτερος μὴν τοῦ ἔτους τοῦ Ῥωμύλου, ὅπερ ἤρχετο κατὰ Μάρτιον καὶ ἤγεν ἡμέρας

τριάκοντα ἑπτα ὅμως ἐσμίκρυνεν αὐτὸν ὁ Νουμάς ἐλαττώσας κατὰ μίαν ἡμέραν· ἀλλ' ὁ Καῖσαρ ἐπανήγαγεν εἰς τὴν τρικάδα. Ἀντίστοιχος μὴν τῶν Ἑλλήνων ἦν, κατὰ μὲν τοὺς Ἀθηναίους ὁ Θοργηλιών, καθ' ὃν ἐώρτηζον εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰ Θοργήλια, κατὰ δὲ τοὺς Μακεδόνας ὁ Δαίσιος, κατὰ τοὺς Παφίους ὁ Δημεξαρχικός, καὶ κατὰ τοὺς Βιθυνοὺς ὁ Στρατήγιος.

Ἡ δὲ παιδιὰ, εἰς ἣν ἐπιδιδόμεθα οἱ χριστιανοὶ τὴν πρώτην Ἀπριλίου, αἰνιττεται, ὡς τινες ἀξιοῦσι, τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος, ὅστις παρεπέμπετο ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον, ἵνα ὑποστῇ πλείυνας ὕβρεις καὶ ἐμπαιγμοῦς.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τῆς Κυρίας

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Ι. ΤΕΙΛΙΑΝΗ.

ΓΗ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΑΥΤΗΣ

Θυμολύκι, τώρα είναι κενός,
Περσότερο ἀπὸ χρόνο,
Ποῦ ταῖς καρδιαῖς ἐσπάραζε,
Σὰ σήλερα, ἡ φωνή σου
Τότε θρηνοῦσες κ' ἐκλαιγες
Γιατί ἔς τὸ θεῖο του θρόνο
Ὁ Πλάστης ἐπροσχάλεσε
Ἐν ἀκριβὸς παιδί σου.

Καὶ δὲν ἀπέραςε πολὺ.
Ποῦ ἐκεῖνο τ' ἀγγελουδί
Παραίτησε τὸν Πλάστη του
Νέληθ' ἔς τὴν ἀγκαλιά σου
Τοῦ ἔφαλλες καὶ σάφαλλε
Μ' ἀρμονικὸ τραγοῦδι,
Καὶ τῶθρεφες μίαν ἀνοιξί
Με τὰ γλυκὰ φιλιὰ σου.

Τώρα θὰ κλαῖς, ἂν ἄφρησε
Τὴν πρυφερὴ σου ἀγκάλη,
Γιὰ τὴν ἀνταμώση τὸ Θεοῦ
Ἐπὶ τὸν οὐρανὸ καὶ πάλι;

Α. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

ΧΘΕΣ ΒΡΑΔΥ

(Κατὰ τὸν V. Hugo)

Τ' ἀγέρι χθὲς τὸ βραδυνὸ μετὰ τῆ γλυκεῖα πνοῇ τοῦ
μας ἔφερεν τῆς μουρουδιαῖς ἀπ' τ' Ἀπριλιοῦ λουλού-
(δια.)

Ἐνούχτονε σιγὰ σιγὰ καὶ εἰς τὸ φηλὸ κλαδί του
ἀποκοιμήθη τὸ ποῦλι ἀπάνου εἰς τὰ τραγοῦδια.
Ἡ ἀνοιξί χαρούμενη ἔβαλλάμενε τὸ βράδυ
Ἄγιώτερο ἀπ' τὴ νεύρη σου, ἀπ' τὸ λαμπρὸ σου
ἐλέμημα
Ἄγιώτερο ἐλάμπανε τ' ἀστέρια εἰς τὸ σκοτάδι,
κ' ἐγὼ μιλοῦσα σιγαλά σὺν τὰ μὴν εἶχα αἶμα.
Ἦσανε μιά πανήγυρις, σιγμὴ τοῦ ἤψυχῆ μας
νᾶχη ζητεῖ τὰ περὶ γλυκὰ τραγοῦδια τῆς εἰς τὸ σῆμα.
Κυττάζονταστὴν νύχτ' αὐτὴ, γλυκεῖα σὺν τῇ ζωῇ μας
καὶ σένα τότε ὡμορφη κυττάζοντας ἀκούα,
ἔλεγα εἰς τ' ἀστὴρα τὰ χρυσαῖ· Ἐκεῖνη χρυσάτε τον
τὸν γαλανὸ σας οὐρανὸ· Καὶ ἔς τὰ γλυκὰ σου
μαρτῆ.

«Τὴν ἔρωτά σας, ἔλεγα, εἰ ἐμένα χρυσάτε τον.»

Δ. Δ. ΜΩΡΑΙΤΙΑΝΗΣ

Ο ΚΕΡΑΚΑΣ ΚΑΙ Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Κέρακας σὲ κουκουβάγια ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά·
Πότε θαύτης γιὰ νὰ κοῦτω τὴ φωνὴν σου τὴ γλυκεῖα;
Ἄττημα τῆς φύσης κλάσμα τί σοῦ ζήλοσε ποτε
Ἡ Ἀθηνᾶ, σὲ τόσα ζωᾶ, σὺμβολὸ τῆς νᾶ ἔχη ἐσέ;
Μὲ στενεύεις τοῦ ἀπεκίθη, κέρακᾶ μου, νᾶ σοῦ ποῦ
ἀπὸ χάρισμα τῆς φύσης πᾶν δὲν ἔχεις κ' ἔχω ἐγώ.
Ταῦτα μόνον σ' ἐγὼ ἔλεπε· ἡ Ἀθηνᾶ καὶ δὲ σ' ἐσέ,
Νὰ ξαναῖγω σὲ σκοτάδι καὶ νὰ μὴ μιλῶ ποτε.

Κ